De grote oversteek

en andere beestachtigheden

Rijden op de dierenambulance

door

Arend Zeebeer

Auteur:	Arend Zeebeer
isbn:	9789465204413
Omslagontwerp:	Auteur
Copyright:	Auteur
Druk:	Brave New Books

Afbeelding omslag:

Overstekende eenden
Foto: Chatgpt

Eerder verschenen in dezelfde serie:

Zwanenzang
Komt een hond bij de dokter
Hoge nood

Van dezelfde schrijver:

Van potdeksel tot luikhoofd
Van bulb tot spiegel
Van kielplaat tot mastkloot
Van tanktop tot onderdeks
Van kluis tot kampagne
Van geusje tot ijsmes
Van gaffel tot hennegat
Van vloei tot rollerbit
Van vlak tot luik
Van schavot tot bak
Van kuil tot schot
Van poort tot kooi
Van slampamper tot koning
Van blok tot lummel

Beestachtigheden

Observaties..... 1

1: Kakkende ekster..... 3

2: Ongepeperde hazen..... 11

3: Niet in het raam gehad..... 19

4: Geen kraaienmars..... 23

5: Een vlaai met vertraging..... 31

6: De grote oversteek..... 35

7: De vogel gevlogen..... 45

8: Zwaluw met een staartje..... 49

9: Balconscene..... 57

10: Geografisch gedoe..... 63

11: Hoge bomen vangen veel kraaien... 69

12: Elk meent zijn uil een valk te zijn.. 79

13: Rotbeesten..... 91

14: Een ooievaar als Don Quixote..... 97

15: Van links naar rechts..... 103

16: Kippendrift..... 111

17: Trees heeft geen Canadees..... 121

18: Gestrekte ekster..... 127

19: Bevlogen reiger..... 133

20: Niet zo rondborstig..... 137

21: Hondenbaan..... 143

22: Rode zwanen, zwarte zwanen..... 151

23: Double trouble..... 157

24: Dood of levend..... 163

25: Twee voor de prijs van één..... 167

26: Katvanger..... 177

27: Geparkeerde parkiet..... 183

28: Heibel in de keet..... 189

29: Superkat..... 193

30: Bedonderde buizerd..... 197

Observaties op de dierenambulance:

Sinds enige tijd rijd ik als chauffeur op een dierenambulance. Verdwaalde honden, gewonde vogels, vermiste katten, halfverzopen egels, als dierenambulance ben je de redder in de nood. Dat je als vrijwilliger net zo min de ballen verstand hebt van die dieren als de omstanders moet je natuurlijk nooit laten merken. Jij hebt dat pakkie aan van de ambulance dus jij bent de deskundige.

Uiteraard is het minstens de helft van het vak niet om zo'n beest te redden, de meeste beesten redden zich prima. Maar de mensen die een melding doen weten zich of geen raad of denken dat assistentie geboden is. Waarbij ze onzeker zijn over wat voor assistentie gewenst of noodzakelijk is. Zaak is dan ook om zelfverzekerd op te treden en de verantwoording voor het geval in kwestie over te nemen. Dan zijn de omstanders er van af en dat is vaak het belangrijkste.

Als vrijwilliger bij de organisatie waarbij ik ben aangesloten draai je normaal gesproken vierentwintig uur dienst, van zeven uur 's avonds tot zeven uur 's avonds. Er zijn drie dagdelen, dus je kunt schuiven met collega's als het zo uitkomt. 's Nachts is van 1900 tot 0900 de andere dag, ochtend is van 0900 tot 1300 en middag van 1300 tot 1900. Dat is allemaal geen wet van Meden en Perzen. De centrale vindt het allemaal wel best zolang er maar vierentwintig uur per dag iemand beschikbaar is.

Vierentwintig uur per dag klinkt erger dan het is. Het is maar zelden als er over de nacht een oproep komt. Mijn ergste ervaring op dit punt is dat ik om half twee uit bed werd gebeld voor een aangereden kat met een dwarsleasie. Bij een andere gelegenheid werd ik 's ochtends om twintig over zes uit het nest gebeld wegens een aangereden meerkoet.

De meldingen komen binnen bij de centrale. In ons geval heeft die centrale twee verschillende gebieden onder beheer. In elk gebied rijdt één busje. Een enkele keer, als het niet te druk is of als er minder vrijwilligers beschikbaar zijn, rijdt één van die busjes op beide gebieden. Nadeel is dan wel dat de responstijd langer is omdat het busje verder moet rijden.

Vaak is het in zo'n dienst hollen of stilstaan. De ene keer zit je rustig thuis koffie te lebberen en de andere keer ben je van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat heen en weer aan het karren. Soms ben je alleen in zo'n bus, soms heb je een bijrijder. Een bijrijder heeft de voorkeur, twee mensen weten en kunnen meer dan één, maar er moet wel een vrijwilliger beschikbaar zijn.

De vrijwilligers doen het voor nop, maar het busje, het onderhoud en de benzine moeten wel betaald worden uiteraard. Er komt een bijdrage van de gemeentes waar we rijden en de rest komt van donaties en bijdragen van Goede Doelen loterijen. Dat laatste gaat via een overkoepelende orga-

nisatie, de stichting Dierenlot. Maar als vrijwillig chauffeur heb ik met de financiële toestanden gelukkig(!) niets te maken.

Als chauffeur moet ik alleen een vast bedrag innen voor een huisdier waarvan de eigenaar bekend is. Dat kan cash en dan lever ik het in als donatie bij het asiel, via een (nieuwe) pinautomaat, of de eigenaar kan het direct naar het asiel overmaken, ook als donatie.

Het busje staat normaal bij je aan huis. Bij het wisselen van de diensten rijdt de dienstdoende chauffeur naar de volgende en die brengt de scheidende chauffeur terug naar huis. Beetje omslachtig, maar je moet wát.

1: Kakkende ekster

Ballade: “Er was een ekster en dat beessie kon niet kakken”.

1.1: Taxikat

De dienst begint met een taxirit. Ik moet een kat ophalen en naar de opvang brengen. Als ik alles goed begrepen heb gaat het om een tijdelijke situatie waarbij geen nood- of spoedgeval in het spel is. Het dier gaat dan ook naar een gewone opvang en niet naar het asiel waar ik voor rijd. Die accepteert alleen maar spoedgevallen. Gewoon ruimte tekort als ik wel heb.

Ik dien me zo rond een uur of negen te vervoegen. Schappelijke tijd. De eigenaar van het dier heeft niet nader gespecificeerde privéproblemen en kan of wil daarom niet langer voor het diertje zorgen. Voor mij is dat minder interessant. Het beest moet van de eigenaar naar de opvang en dat is voor mij alles wat ik weten moet. Ik heb aan mijn eigen “problemen” meer dan zat.

Ik ben ruim op tijd het nest uit, vroeg licht helpt daarbij, en om kwart over acht gaat het belletje dat aangeeft dat ik aanstalten moet maken. Het klokje van gehoorzaamheid noemde mijn moeder dat. Een half uurtje rijden naar het adres en een kwartiertje voor jekannieweten. Moet genoeg zijn. Van te voren even opbellen wanneer ik er precies zal zijn. Centrale had daarom gevraagd. Eigenaar klinkt of ik hem uit bed bel, maar alles is in orde, ik kon komen.

Tijdplanning klopte als een zwerende vinger. Ik draai tien voor negen een nabijgelegen parkeerhaven in. Het is aan een klein pleintje in de binnenstad. Het is even zoeken naar het juiste huisnummer, maar eigenaar had gezegd dat hij de deur op een kier zou zetten, dan kon ik gelijk naar binnen stuiteren. Dat is in ieder geval in orde. Op het juiste huisnummer staat de voordeur op een kier.

Ik stuiter naar binnen, roep “vollek” en trek de deur achter me dicht. Het is dan wel voorjaar maar de zomer komt er nog niet in. Mijnheer komt uit de woonkamer. En nog niet zo’n oude man maar met een verlopen kop alsof hij driehonderd is. Geeft niks, we zijn niet allemaal moeders mooiste.

Een jonge kat, misschien een half jaar oud, springt in de rondte. Verscheurd door wantrouwen jegens een vreemde en een bovenmaatse nieuwsgierigheid waar de meeste katten wel last van hebben. Leuk beessie.

Ik praat wat met mijnheer. Hij is bezorgd of het dier wel goed terecht komt. Ik probeer hem zo goed mogelijk gerust te stellen. Niet dat ik de opvang ken, tenminste, de opvang zelf ken ik goed maar ik wist niet dat er ook nog een aparte kattenopvang was. Maar al deze instellingen drijven op vrijwilligers en je wordt geen vrijwilliger als je een dierenhater bent. Dus al weet ik niets van de omstandigheden waarin het beest terecht komt, ik heb er alle vertrouwen in dat er met liefde voor het dier gezorgd zal gaan worden.

We praten nog even en mijnheer licht zowat zijn hele doopceel terwijl ik geïnteresseerd toehoor volgens het principe “het ene oor in, het andere oor uit”. Verder zeg ik er niets over, daarvoor zijn de details te privé. Maar al met al zijn we dik een kwartier aan de klets.

Dan moet er afgerekend worden. Mijnheer zou pinnen en daarom had ik het pinmachientje meegenomen. Uiteraard gaat het zowat tachtig keer mis, dat heb ik bijna altijd met dat soort apparaten, maar uiteindelijk, als ikzelf de pincode van mijnheer invoer, gaat het zowaar goed.

Dan moet de kat het meegebrachte mandje in. Inmiddels is de kat goede vrienden geworden. Ik pak haar op, ze spartelt een beetje tegen, maar niet serieus, totdat ik haar in de bak laat zakken. Ik verwachtte dit niet dus ze ontglipt me en gaat met wantrouwige ogen onder de tafel zitten. De tweede poging mislukt eveneens. Mijnheer probeert haar te lokken met wat natvoer. Dat lukt voorbeeldig. Ze loopt met een boogje om me heen en dan kan ik haar in de kladden grijpen.

Niet echt op voorbeeldige wijze, maar een tegenstribbelende kat moet maar voelen. Stevig aanpakken en buiten bereik van de klauwen blijven. Mijnheer houdt de bak open en ik laat het diertje op wat minder zachtzinnige wijze erin zakken. Dan de nek naar beneden blijven drukken en de deksel dicht. Gelukt.

Mijnheer heeft nog een heleboel te vertellen, maar uiteindelijk moet ik toch verder. Zolang er geen andere melding doorkomt heb ik de tijd maar er moet toch eens een eind aan gebreid worden. Ik neem afscheid en loop met de kat in ‘t bakkie naar de bus. Net als ik de deur uitkom loop ik buren van mijnheer tegen het lijf.

Ik vertel dat ik de kat van mijnheer naar de opvang breng. Vooral mevrouw is nieuwsgierig. Ik houd me volledig op de vlakte. Ik ken de verstandhouding tussen mijnheer en zijn buren niet en zijn problemen gaan mij helemaal niets aan en, naar ik aanneem, zijn buren ook niet.

Ik zet de kat in de bus en rijd naar de opvang. Degene die me te woord staat, één van die vrijwilligers, weet van niets, maar gaat vragen. Dan is het in orde. Gezien het tegenstribbelen vraag ik als de vrijwilligster als zij terugkomt of ze nog problemen had. In het geheel niet. Het beestje zat heel beduusd rond zich heen te kijken. Ze wist niet wat haar overkwam.

Als ik daarna in de bus de formuliertjes aan het invullen ben gaat de telefoon. Geen melding maar een verzoek. Of ik in de stad bij een winkel voor dierbenodigdheden een kennel, een soort hondenhok, wil ophalen. Goed, doen we. Ik heb de tijd aan mezelf en hoef de diesel niet te betalen.

Ik rijd van de opvang terug naar de stad. Even zoeken naar het juiste adres. Het is in een groot complex met meerdere bedrijven die allemaal hetzelfde huisnummer delen. Wel met elk hun eigen toevoeging, maar die toevoeging hadden ze niet op de app gezet.

Binnen vraag ik een juffertje. Die wist ervan. Ik kreeg een karretje mee, de kennel was niet zwaar maar wel groot en zo kon ik met het ding weer terug naar het asiel. Missie volbracht.

1.2: Jonge merel

Van mijn vorige avontuur ben ik onderweg naar huis. Ik ben bijna langszij het ziekenhuis in de grote stad als de telefoon gaat. “Waar zit je nu”? Ik praai mijn positie door en zeg dat ik na de laatste job onderweg naar huis ben. Het blijkt dat er in de stad een merel met een stevige knal tegen een ruit is gevlogen.

Normaal is het advies dan om het beest dan op een veilige plaats een tijdje te laten betijen. Dat kan uren duren en soms wel een hele dag. Maar als centrale daarover opbelt is of die procedure al doorlopen of er is meer aan de hand. Naar de bekende weg vragen is overbodig. De man van de centrale heeft ruim meer ervaring dan ik en alles wat ik kan bedenken heeft hij al drie keer overdacht.

Als ik voor het zoveelste stoplicht sta te wachten toets ik het adres in het Domdommetje en bel naar de melder om aan te geven wanneer ik er zal zijn. Het adres is in een moderne nieuwbouwwijk met veel smalle kronkelstraatjes. Ik hoor de chauffeurs van verhuiswagens al juichen. Met de bus van de dierenambulance kan ik er maar net tussen alle geparkeerde auto’s door heen laveren.

Als ik, diep in de krochten van de wijk, bij het adres arriveer zijn er twee jonge mannen met een hoogwerker bezig de dakgoot te repareren. Één van de twee is de melder. Ze brengen het bakje van de hoogwerker omlaag en stappen uit “Kom maar mee, hij zit achter”.

In de achtertuin op een klein tafeltje staat een kartonnen doos met daarin een jonge merel, vergezeld van een schoteltje water. Basiszorg is verleend en goed beschouwd is dat in dit geval ook het enige wat je kunt doen.

Melder vertelt dat ze bezig waren met het vervangen van de omkasting van de dakgoot toen de merel met een enorme dreun tegen de ruit vloog. Project afgebroken en de merel bekeken. In een doos gedaan met een bakje water en vervolgens de dierenambulance gebeld.

De merel is ondertussen wakker geworden en zit verdwaasd in de doos. Ik loop er op toe en probeer het dier op te pakken. Vanonder mijn handen fladdert hij verschrikt en wat onbeholpen de struiken in. Die is zo te zien weer in orde. De Helende Handen van de dierenambulance. Ik kan zo beginnen als een tweede Jomanda.

De melder en zijn maat zijn verrast en verschrikt: “Kan dat zomaar”? Jazeker, dat gebeurt regelmatig. Verontschuldigingen dat ze me voor niets hebben laten komen. “Ach”, zeg ik “Dit zijn eigenlijk de betere situaties. Het

beest is weer boven Jan en kan zichzelf weer redden".

Ik neem afscheid, ga terug naar de bus en moet vier keer steken voordat ik het ding gekeerd heb en de weg naar de uitgang kan zoeken.

1.3: Ekster met poep

De volgende melding is er één van een niet-vliegende ekster. Gewone eksters kunnen vliegen, dus dit beestje mankeert wat. Ik ga onderweg. De ekster is gemeld op een adres weer in de diepere ingewanden van de stad, vlakbij de kerk.

Vlakbij is een parkeerterreintje, maar dat staat mudvol. Ik zet de bus dan ook naast de parkeervakken op een hoekje, in de hoop dat er voor het, zeldzame, verkeer in dit steegje voldoende ruimte overblijft. Tenslotte blijf ik niet lang staan. Maar dat argument gebruiken wel meer foutparkeerders.

Als ik aanbel doet een jonge man open, een kindje van een jaar of zes staat bedremmeld toe te kijken. Ik loop met mijnheer mee naar de ekster, die op het plaatsje achter onder een kartonnen doos bivakkeert.

Mijnheer heeft een beetje schrik van vogels, zo vertelt hij. Hij is in ieder geval moedig genoeg geweest om dat beest een doos over de kop te gooien zodat de ekster daaronder gevangen bleef.

Ik til de doos half op en probeer de ekster te grijpen. Ekster schiet langs mijn hand heen en rent het plaatsje door. Vliegen doet 'ie niet. Hij heeft dikke kluiten mest aan zijn poten, misschien is dat de reden. Of anders heeft hij het aan z'n ingewand, parasieten of zo. Tenslotte komt die mest érgens vandaan.

Ekster verstopt zich in een stuk speelgoed dat in de rondte ligt. Niet goed genoeg, want op deze manier heeft hij zich in een hoek gemanoeuvreerd waar ik hem gemakkelijk kan grijpen. Stront aan zijn poten, stront aan zijn gat. Die heeft vast fikse diarree.

Mijnheer heeft het tafereel door de ruit van een dichte salondeur gadegeslagen en, als ik de vogel veilig in de hand heb, doet hij de deur open. Ik laat hem zien en vertel dat het beestje ziek is. Ook voor een niet-deskundige is zoveel wel duidelijk.

Ik vertel dat ik hem naar de opvang zal brengen en dat hij daar nader zal worden bekeken. Ondertussen heeft de kleine meid een veilig heenkomen gezocht achter vaders broekspijpen. Verlegen.

Ik stop de ekster in de meegebrachte transportbak en neem afscheid. Als ik vanaf de voordeur naar de bus loop, aan de overkant van het steegje, komt er een busje van een begrafenisondernemer aanrijden. De dame die achter het stuur zit heeft best kijk op de grootte en de afstanden want ze rijdt voorzichtig tussen de bus en wat paaltjes door. Minder dan vijf centimeter aan weerskanten in een bocht. Die moest nou net in dat steegje zijn.

Ik zet de box met de ekster in de bus en stap in. Dan bel ik naar de opvang en vertel het verhaal. “Kom maar door”, zegt deze, “zet het beest maar in de doos op de koelkast”. Zo gezegd, zo gedaan. Als de ekster veilig in de doos op de koelkast zit doe ik de administratie en ga weer op huis aan.

1.4: Kat onder de kap

Het is, sinds de vorige melding, alweer een fors aantal dagen later. Blijkbaar zijn er weinig of geen gewonde of zieke dieren. Of dat een goed teken is, geen idee. In ieder geval, net na de koffie gaat de telefoon. Iemand ging met de auto onderweg. Hoorde na achthonderd meter een gek geluid onder de motorkap en ging kijken.

Er bleek een kat in het motorcompartiment te zitten. Tussen de grille en de ventilator. De ventilator was, met het warme weer, gaan draaien en had de kat te pakken gehad. Resultaat: een gewonde kat en drie ventilatorbladen afgebroken. De auto kon niet voort, zou oververhit raken, en de kat moest geholpen worden.

Voor dat laatste mocht ik opdraven. Plaats van handeling was een benzinestation langs een uitvalsweg van de stad. Ik ben er bekend, ben er al vaker langsgereden. Als ik kom aanrijden zet ik de bus neer achter het autootje van de melder, op een plekje waar je de reguliere bezoekers van het station niet in de weg staat.

Melder toont me de situatie. De kat zit diep weg onderin het compartiment en blijft zitten waar ‘ie zit. Eerst maar eens kijken of ik de chip kan vinden. De lezer geeft een hoopgevende “piep” af en ik noteer op een los blaadje het vijftiencijferige nummer. Geregistreerd, compleet met naam van de kat, naam, adres en telefoonnummer van de eigenaar. Melder weet direct dat het vlak bij hem in de buurt is.

We praten even over de te volgen procedure. Schade aan de kat, schade aan de auto, wie is verantwoordelijk. Dan haal ik een bakje en de handschoenen uit de bus. Het dier zit in een nauw compartiment en is gezien de bloedsporen gewond. Toch maar even voorzichtig zijn. Ik heb al al te vaak kattenkrabbels opgelopen.

Maar als ik het dier uit de motor til verwikt of verweegt zij, het is een poes, niet. Ze laat zich, gewond als ze is, kalmpjes hanteren. Als ze vrij is uit de motor is duidelijk dat ze een forse wond onderop de buik heeft en mogelijk een dikke jaap in de linkerachterpoot. Dat wordt een reisje dierenarts. Maar de eigenaar is bekend dus eerst die maar eens bellen. Nummer is buiten gebruik.

Dan plan B. Het dier thuisbrengen. Als de mensen thuis zijn is dat het simpelste. Het dier is op de plek waar zij thuishoort en je kunt gelijk overleggen. Ik vertel dat de melder. We stappen beide in de auto. Melder gaat naar huis en ik ga de kat brengen.

Bij het huis aangekomen, het is in een jaren vijftig arbeiderswijk, staat de melder ook al voor de deur. Overleg. Zowel melder als eigenaar zijn redelijke mensen en komen binnen tien tellen overeen dat het voor beiden een verzekeringskwestie wordt.

Ik haal de kat uit de box, inmiddels al weer flinke bloedvlekken op de handdoek en overhandig het dier aan de eigenaar. Die brengt haar naar de keuken en zet haar neer bij het etensbakje en het drinkbakje. Kat heeft daar geen behoefte aan. Springt, gewond als ze is, op de vensterbank en verdwijnt via het openstaande keukenraampje naar buiten, de tuin in. De tuin is omheind, ze kan er niet uit volgens de eigenaar.

Eigenaar, melder en ik overleggen nog even over de procedures. Eigenaar inmiddels bijgestaan door zijn echtgenote. Adressen en andere gegevens worden uitgewisseld. Eigenaar belt met de dierenarts of hij langs kan komen. Dat kan. Eigenaar vraagt of er nog kosten aan verbonden zijn en maakt waar ik bij sta de €30 over aan het dierenasiel.

Daarmee zijn alle plichtplegingen gedaan. Mevrouw en ik vangen de kat die zich achter een tuinbank had verstopt en wikkelen de kat in de handdoek. Melder haalt van zijn huis een transportkooi, die van de eigenaar ligt aan barrels, en mevrouw en ik stoppen de kat in de kooi.

Dan gaan we allen ons weegs. Melder gaat naar huis en gaat informeren naar reparatiemogelijkheden voor zijn auto, eigenaar gaat met de kat naar de dierenarts, mevrouw blijft thuis om op de kinderen, baby's nog, te passen en ik kan gewoon naar huis.

1.5: Gevonden hond

Als ik van de vorige melding net halverwege ben gaat de telefoon. Er is alweer een melding. Iemand had in de stad een hond gevonden en weet niet wat ze met het dier aan moet. Ik stuur direct een zijweggetje in en zet de bus aan de kant. Dan kan ik wat rustiger overleggen, appjes bekijken, Domdommetjes instellen en wat dies meer zij.

Als dat allemaal gedaan is draai ik de bus en keer in mijn wielsporen terug richting stad. Het adres is aan de rand van een andere arbeiderswijk. Vlakbij het adres zijn wonder boven wonder wat parkeerplaatsjes vrij. Als ik uit de bus stap en de chiplezer pak komen de melders al het huis uit en me tegemoet. Hondje op de arm. Een heel jong gezinnetje. In mijn vijfenzestigjarige ogen kinders nog.

Het hondje de lezer in de nek gelegd. En inderdaad, contact. In dit geval geen adres maar wel een telefoonnummer. Ik bellen. Een vrouw neemt op. Ik vraag of ze de eigenaar is van het hondje en leg uit dat ze gevonden is. We overleggen over wat te doen. Mevrouw is niet thuis, alleen haar kinderen zijn daar. Die kunnen de hond wel in ontvangst nemen maar kunnen de door mij verlangde dertig Euro niet betalen. Mevrouw belooft die munten over te maken aan het asiel.

Dan neem ik het hondje over van de melders, bedank hen en breng de hond naar de bus. Hop in je hok. Met een beetje overredingskracht lukt dat. Het is een lief beestje. Net als ik bezig ben met wat papierwerk, het is niet veel maar moet wel gebeuren, gaat de telefoon. Alweer een melding, over een vogel die vast zit in het trappenhuis van een flatgebouw.

Ik zeg tegen de centrale dat ik eerst die hond wegbreng en dan achter de vogel aanga. Centrale gaat akkoord. Hij moet wel want ik rijd tenslotte die bus. Het adres waar ik de hond moet afleveren is diep in de krochten van diezelfde arbeiderswijk. Op zich ruim genoeg, ware het niet dat zowat alle vrije plekjes in beslag worden genomen door geparkeerde auto's. Overduidelijk was tijdens de ontwerpfase het autobezit onder de toenmalige arbeiders een stuk minder dan nu.

Maar geluk is met de dommen. Schuin tegenover het adres waar ik zijn moet is een plekje open. Net groot genoeg voor de bus en met behulp van een schoenlepel en wat slaolie weet ik de bus netjes aan de stoep te zetten. Als ik aanbel doet een jochie van een jaar of tien, twaalf open. Ik zeg dat ik de hond kom terugbrengen. Ik zet de hond neer en hij rent luid kwispelend naar binnen. Die is op z'n plek. Ik kan onderweg naar de volgende melding..

1.6: Getrapte merel

Die is in een flatgebouw in een wat nieuwere wijk aan de andere kant van de grote verkeersader dwars door de stad. Domdommetje levert me af bij de verkeerde flat en ik moet vragen naar het juiste huisnummer. Dat is verder geen probleem. Ik moest niet bij déze flat zijn, maar bij de volgende.

Goed. Het is geen grote afstand dus ik loop naar de juiste flat, groot schepnet in de handen. De deur staat open, dat had mevrouw de melder via de telefoon al verteld toen ik haar opbelde op te zeggen dat ik er aan zat te komen.

Ik ga via de trap naar boven. Tenslotte zit het beest in het trappenhuis en misschien kom ik hem onderweg tegen. En inderdaad, op het bovenste dek zit een merel tegen het glas. Die wil via die weg naar buiten, maar ja, dat gaat niet.

Ik breng mijn net in stelling, maar als ik het net in de richting van de vogel beweeg fladdert hij via de opening tussen de vloer en het glas naar beneden, een dek lager. Ik volg het dier op de voet en hier gebeurt hetzelfde. Aldus aangekomen op het eerste dek kan het dier niet verder naar beneden. Aangestuurd door mijn net gaat hij nu via de reguliere trap omlaag, twijfelt nog even of hij via de openstaande deur naar de galerij wil en gaat dan toch nog één trap naar omlaag. Daar ziet hij de openstaande deur met de vrije ruimte erachter en vliegt door de open deur de vrije wereld in. Opgelost.

Dan ga ik weer terug naar boven, naar het vierde dek, om te melden dat de situatie geklaard is. Mevrouw heeft de deur open en ik roep “vollek”. Mevrouw komt naar de deur, de hond moet achterblijven. Die had ongezonde belangstelling voor de merel. Ongezond voor de merel. De hond vond het alleen maar prachtig. Mevrouw zoekt gelijk naar de merel, ze woont direct tegenover het trappenhuis. Ik zeg dat ik hem inmiddels op een diervriendelijke wijze de weg naar de uitgang heb doen nemen.

We praten nog even. Financieel gezien is de situatie ietwat ambivalent. Voor assistentie met (ongewenste) dieren in privésituaties moet ik ook die dertig euro rekenen. Alleen was dit een situatie op min of meer publiek terrein. Van dat laatste ben ik maar uitgegaan.

Ik kon weer terug naar de bus en terug naar huis

2: Ongepeperde hazen

Hazepeper: gerecht

2.1: Bloembak als kraamkamer

Ik heb net de tweede bak koffie door de hals als de telefoon gaat. Centrale aan de lijn. Bij een plaatselijk drive-in restaurant zit een eend te broeden in een bloembak. Volgens personeel van dat restaurant doet dat gekke beest dat elk jaar. Omdat rond een drive-in het per definitie een komen en gaan van autoverkeer is, is de plek voor jonge eendjes natuurlijk een levensgevaarlijke situatie.

Elk jaar wordt dan ook de dierenambulance opgetrommeld zo gauw als de eieren uitgekomen zijn. Dit jaar is het onze beurt. Ik overleg met de centralist. Omdat we de situatie geen van beide goed kennen biedt de centralist aan om als bijrijder te fungeren. Graag. Met z'n tweeën is het vaak makkelijker dan alleen, zeker als het om meerdere dieren gaat die in principe gezond zijn.

Het adres van de centralist is bovendien op de route die ik naar dat restaurant neem. Hoewel het geen spoedsituatie is, is dat toch meegenomen. Ik ga dan ook vol goede moed onderweg. Ik ben net buiten het dorp op de provinciale weg als ik een pas aangereden haas op de weg zie liggen en halverwege het volgende stadje, net op het punt waar de weg van de dijk komt ligt er nóg één.

Twee dode hazen op zes kilometer weg is vrij veel. Maar het is niet mijn pakkie-an. Dood wild langs de kant van de weg is voor de wegbeheerder, in dit geval Rijkswaterstaat. Ik rijd dan ook verder naar de centralist/bijrijder. Daar aangekomen stapt hij in en wij vervolgen onze weg naar het restaurant.

Bus neergezet op de parkeerplaats, op zondag rond de middag is het niet druk. Twee netten uit de auto, elk één. Aldus gewapend lopen we richting restaurant. Daar worden we opgewacht door één van de personeelsleden. Die had ons al zien rijden.

Afbeelding 1: Eend met kuikens in bloembak

Zij wijst ons de bewuste bloembak. En daar zit prinsheerlijk een eend met een hele schuif piepjonge kuikens rondom. De eierschalen liggen er nog naast. Dat wordt een makkie. De netten hebben we niet nodig.

Bijrijder haalt een bak uit de bus en ik pak de eend van haar kuikens, eend is het daar niet mee eens en pikt me in de pols. Als bij-

rijder weer terug is, dat duurt maar een paar tellen, legt hij eerst de kuikens op de handdoek in de bodem van de bak. Ik zet vervolgens moedereend weer op haar kuikens. Ze is gelijk rustig. Het maakt haar waarschijnlijk niet uit waar ze zit, als ze haar kuikens maar heeft.

Terug in de bus overleggen we waar we het dier zullen uitzetten. Het is aan de rand van de stad en ietsje verderop zijn wat vijvers en waterlopen. Ideaal voor een setje eenden. In hetzelfde gebied heb ik eens een gans verlost van een visdraad (Hoofdstuk “2.2: Vissende gans“ in het boek “Hoge nood”).

We steken de uitvalsweg over en vervolgen de reis over het fietspad. We rijden voorbij het visstekje waar ik de gans heb geholpen. Volgens de bijrijder, die beter bekend is in het gebied dan ik, is het verderop nog beter.

Bij een driesprong van waterlopen en wat stuwtjes zet ik de bus in het gras. Dit is een mooi stekje. Als we één van die waterlopen oversteken zit dat beest daar zo veilig als wat, in ieder geval voor honden die via het fietspad worden uitgelaten.

Afbeelding 2: Uitgezette eend met kuikens

Via het stuwtje steken we over. Die bestaat uit een smalle betonnen rand waar geen hond overheen komt. Daar tussen het riet zetten we de transportkooi neer. Eerst moeder eend eruit, dan de kuikens, al met al twaalf in getal, en vervolgens moedereend weer bij haar kuikens. Weer een goede daad verricht.

We keren terug naar de bus. Daar maken we de bak schoon. De beestjes waren overduidelijk nog niet zindelijk. Vervolgens moet ik het hele eind over het fietspad achteruit rijden. Daarin krijg ik les van de bijrijder, die er een stuk beter in is dan ik. Al is dat goed beschouwd geen criterium.

Maar het lukt zonder krassen of gemolesteerde fietsers. Zo gauw het kan de bus gedraaid en terug naar het adres van de bijrijder. Deze afgezet en dan via dezelfde route weer terug naar huis. Op de plek van de eerste haas even ingehouden. Er zit toch niemand achter me. En ja hoor, het beest lag er nog. Gezien het feit dat het zowat anderhalf uur later was zag hij er nog goed uit. Niet aan vellen gereden.

Hoewel het beslist niet tot mijn taken behoort en ik zonder assistentie van bijvoorbeeld Rijkswaterstaat of de politie niet eens mag optreden heb ik toch maar de bus lang de kant gezet. Flitsertjes aan en goed uitkijken naar het verkeer. Bakje voor de dode beesten mee en tussen het verkeer door het beest toch maar van de weg gehaald. Ik vond het geen goed idee dat beest daar zomaar te laten liggen.

Bij de tweede haas hetzelfde pak een laken. Ook deze zag er gezien de omstandigheden (ruim 1½ uur op een vrij drukke weg) nog redelijk toonbaar uit. En zo zat ik met twee dode hazen in de bus. Vlakbij is er een natuurgebied. Daar ben ik met die twee heengereden en heb ze daar teruggegeven aan de natuur.

2.2: Geen gekwaak

Alweer een week verder. Ik ben net onderweg van de aflossing naar huis toe als de telefoon gaat. Iemand heeft tijdens het uitlaten van de hond een nest jonge eenden gevonden, die klaarblijkelijk door de ouders verlaten waren. Plaats van het onheil was moeilijk te geven, maar centralist had de melder uitgevraagd en op basis van haar kennis van de omgeving een speld gestuurd. Een speld is in dit geval een grafische positieaanduiding in Google Maps.

Ik gooi de bus aan de kant, het verhaal was dermate complex dat beter niet tijdens het rijden overlegd kan worden. Ik open Maps en bekijk het kaartje. Samen met het verhaal van de centralist is de situatie toch duidelijk. Er is een nieuwgegraven waterloop van de rivier naar de randmeren. Aan beide zijden is een fietspad dat tevens dienstdoet als schouwpad. Goed te berijden voor de ambulance.

De positie zou nabij de spoorbrug over die waterloop zijn. Ik ken de situatie. In het begin van mijn carrière op de dierenambulance ben ik er eens op zoek geweest naar een zwaan met vogelgriep. Ook heb ik er al eens een verwilderde kat met kittens proberen te vangen. Het schouwpad is lastig te vinden, maar er zijn een paar plekjes waar je er op kunt komen met de auto als je weet waar en hoe.

Ik rijd dus naar die spoorbrug via het schouwpad. Precieze plaats is niet aangegeven, maar zo groot is het gebied niet. Alleen staat het vol met riet en manshoge brandnetels. Gelukkig had ik nog een lange broek aan. Ik zoeken van twintig meter voor de spoorbrug tot dertig meter na de verkeersbrug, die twee liggen vlak naast elkaar. En maar uitluisteren naar lawijt van die jonge eendjes. Niet te zien, kan ook moeilijk met dat riet en netels, en ook niets te horen. Genoeg ander lawaai van allerlei vogels, natuurlijk, maar geen nest jonge eenden.

Terug bij de bus bel ik de melder. Wordt niet opgenomen. Maar misschien heeft de centralist de verkeerde oever aangegeven en moet ik het ándere schouwpad hebben. Ik daarheen. Via een brug is het niet ver. Als ik bijna ter plaatse ben belt de melder terug.

Blijkt dat het helemaal niet bij de waterloop te zijn, maar nabij het station. Hemelsbreed maar een paar honderd meter, maar toch op een totaal ander plekje. Ik krijg van de melder vrij precieze instructies: Langs het fietsenhok en dan door een fietstunneltje. Daar zou het wezen.

Ik naar het station. Fietsenhok opgezocht. Dan uiteraard eerst de verkeerde kant opgelopen. Maar uiteindelijk vond ik het tunneltje. Tunnel door en aan de andere kan van de spoorbaan en de weg zit je gelijk in het buitengebied. Met slootjes, wilgen en wat dies meer zij. Ideaal gebied voor een eendengezin.

Dus wederom in het natte gras en over de drasse grond gezocht. Meerdere geschikte nestgelegenheden gevonden maar het enige wat het opleverde waren natte voeten. Geen eenden te zien of te horen. Wel kraaien.

Uiteindelijk heb ik het maar opgegeven. Nog wel geprobeerd de melder te bellen, maar die nam weer niet op. Met natte schoenen en broekspijpen plus nogal wat brandnetelsteken huiswaarts gekeerd.

2.3: Omgevallen merel

De volgende ochtend even voor twaalven gaat de telefoon weer eens. In de stad is een niet-vliegende merel van de straat geraapt. Of ik even wil gaan kijken.

Eerst bel ik zoals gebruikelijk naar het aangegeven telefoonnummer. Iets wat verdacht veel op een kinderstem lijkt geeft antwoord. Ik houd het formeel en vraag of er een niet-vliegende merel gevonden is. Enerzijds ter verificatie en anderzijds om de andere kant te laten weten dat er iemand onderweg is. Het blijft stil. Ik vraag nogmaals en dan antwoordt een bedremmeld stemmetje met “ja”. Ik vertel wanneer ik er zal zijn. Zoals bijna altijd is dat met een half uurtje.

Vervolgens ga ik onderweg. Het adres is in een vrij bijzondere wijk. Tenminste uit navigatorisch oogpunt. Het aantal aanrijdmogelijkheden is zeer beperkt en een aantal wegen is afgesloten en omgevormd tot fietspad. Helaas is de baas van het Domdommetje nog niet op de hoogte gesteld van dit feit, waardoor je, als je dat hebbeding volgt, op de meest onmogelijke momenten achter een obstructiepaaltje terecht komt. Als je vervolgens een alternatief zoekt word je in een kringetje rondgeleid en komt op hetzelfde punt weer achter hetzelfde paaltje te staan. Je moet flink omrijden om de juiste uitgang te vinden.

Maar het aanrijden gaat goed. Ik kom uit de juiste richting. Het adres is op een pleintje. Als ik de bus neerzet op een vrij parkeerplekje en uitstap komen twee jongetjes van een jaar of twaalf op me toe. Doos in de handen.

In die doos ligt een merel. Vrij jong maar zo te zien vliegvaardig. Al is die vaardigheid op dit moment fors beperkt. Het beestje ligt op z’n zij, klauwt een beetje met de pootjes en knippert met de ogen. Maar dat is ook alles. Het geheel ziet er niet best uit. Één van de jongetjes wijst me op een bultje onder één van de ogen. Mogelijk een parasiet. Een teek of zo.

Ik vertel de jongens dat het beestje er slecht aan toe is en dat ik het naar een opvang brengen zal. De jongens vertellen hoe ze het diertje op straat hebben zien liggen. Dan doe ik het beestje in een transportbox en neem ik afscheid.

Terug in de bus bel ik met de opvang en vertel het verhaal. “Op z’n zij? Dan zou het een ziekte kunnen zijn of aangevallen door een kat. Kom maar door, ik ben net op de opvang, dan zal ik hem gelijk bekijken”.

Omdat ik inmiddels een beetje bekend ben met de “ins and outs” van deze wijk weet ik zonder al te veel problemen de uitgang te vinden. Dan via de gebruikelijke route naar de opvang. Ver is het niet. Goed beschouwd op loopafstand, maar dankzij de indeling van de wijk is het met de bus toch wat verder.

Op de opvang staat de deur open. De beheerder is, samen met een assistent, bezig. Als ik binnenkom is het: “Ah, daar is de merel. Laat eens kijken”. Merel uit de box en gelijk “Die ziet er niet best uit”. Het beestje wordt nader geïnspecteerd en de conclusie is dat hij te pakken is genomen door een kat. Stevig. Zo stevig dat de beheerder er geen heil meer in ziet. Het beestje gaat op voor euthanasie. Jammer, maar zo is het leven.

2.4: Hondenrit

Als ik van de vorige melding op weg ben naar huis gaat de telefoon. Verzoek vanuit het asiel om drie honden op te halen bij een ander asiel, zo’n vijftig kilometer verderop, en naar “mijn” asiel te brengen. Dat kan uiteraard, maar er is wel begeleidend commentaar. De honden kunnen onderling niet goed overweg en moeten in separate kooien, kennels geheten. Dat is natuurlijk weer andere koek, ook afhankelijk van de afmetingen van de dieren.

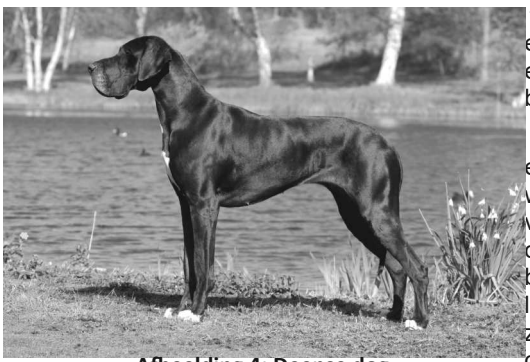
In de bus is een vaste kooi, groot genoeg voor een labrador. Verder heb ik een aantal transportboxen, maar die zijn alleen geschikt voor kleine hondjes. Ik overleg met de centrale en zij suggereert dat ik een kennel kan lenen in het asiel waar de honden vandaan komen.

Met die informatie ga ik op weg naar dat andere asiel. Het adres blijkt aan een doodlopend weggetje langs een kanaal, helemaal buitenop. De hoofdpoort is dicht, maar het deurtje er naast is open. Ik zet de bus neer tegenover de hoofdpoort en ga via dat deurtje het terrein op.

In het gebouw zitten twee dames achter de receptie. Eentje is druk aan het telefoneren en de ander kijkt op. Ik zeg dat ik de drie honden kom ophalen en vraag wat voor honden het zijn. Het blijken twee Tibetaanse terriërs te zijn en een Deense dog. Die terriërs zijn het probleem niet. Één ervan kan in de vaste kooi en de tweede kan in een leenkennel.

Afbeelding 3: Tibetaanse terriër

Afbeelding 4: Deense dog

De Deense dog is wel een probleem. Dat is een reus van een hond en de vraag is of ik die wel veilig kan transporteren. Ik heb wel eens zo'n bakbeest los in de bus gehad, via de halsband vastgemaakt aan een stutje, maar dat was min of meer een noodgeval. Beide dames vonden dat geen goed idee. Maar in mijn asiel hebben we grote opvouwbare draadkooien. Die zijn groot genoeg en passen precies in de bus.

Conclusie is dat ik eerst de beide terriërs wegbreng en dan met een vouwkooi terugkom voor de Deen. Dat is acceptabel voor de dames. Hoe laat of ik weer terug kan zijn? Het is naar schatting drie kwartier draaien naar mijn asiel. Dat maakt goed anderhalf uur. Uitladen van de terriërs en inladen van de vouwkooi hoeft niet lang te duren. Het is al wat later in de middag en ze willen de Deen voor sluitingstijd wel weg hebben. Maar dat komt precies uit. Vier uur is sluitingstijd en als alles meezit kan ik rond die tijd weer terug zijn.

De eerste van de terriërs in de vaste kooi, dan komt één van de dames met een kennel aandragen voor de tweede. Tweede erin en ik ga onderweg. Het is druk op de weg maar ik kan zonder veel moeite doorstomen naar het mijn asiel.

Daar aangekomen laad ik een voor een de hondjes uit en overhandig ze aan de begeleider. Dan vraag ik naar een vouwkooi. Daar gaat de begeleider over die nét vertrokken is met het tweede hondje. Ik weet waar de kooien opgeslagen zijn dus ik zeg dat ik alvast daarheen ga. De receptioniste belt ondertussen de begeleider.

In de schuur vind ik een geschikte kooi en als ik daarmee onderweg ben naar de bus komt de begeleider al aandraven. "ah, je hebt er al een gevonden". Ik ben rond sluitingstijd in het andere asiel, maar als ik weer drie kwartier later op de thuisbasis ben zijn ze hier al gesloten. Begeleider zegt

dat hij de nachtopvang zal klaarmaken zodat het dier daar in kan.

In de bus maak ik de kooi klaar en kijk op Domdommetje wanneer ik op het andere asiel kan zijn. Tien minuten na sluitingstijd. Dat is acceptabel, ze zijn altijd nog wel een half uurtje bezig met schoonmaken en opruimen. Voor alle zekerheid stuur ik een appje met de ETA (Estimated Time of Arrival).

Drie kwartier later, bijna op de minuut nauwkeurig, ben ik ter plekke. Één van de dames in nog aanwezig. Zij haalt de Deen op en ik doe alvast het deurtje open. Met een beetje aanmoediging klimt de hond in de kooi. Hij heeft het vaker meegemaakt. Het past, maar daar is dan ook alles mee gezegd.

Terug op mijn asiel is alles al in diepe rust, voor zover een asiel in diepe rust is. Geblaf en zo heb je altijd. Deen uitgeladen en die ontsnapt me nog bijna. Ik houd een lus van de hondenriem voor zijn neus, maar hij duwt die aan de kant en is de kooi uit voordat ik hem tegen kan houden. Gelukkig merkt hij dat hij op onbekend terrein is en komt weer op me toe waardoor ik hem alsnog de riem kan aandoen.

Het dier komt gewillig met me mee, denk dat ‘ie zenuwachtig vanwege de aanwezigheid van andere honden, vooral vanwege de wolfshonden die in de buitenkennel zitten. Zonder moeite plaats ik hem in de nachtopvang waar water en voer al klaarstaan.

Als ik de vouwkooi uit de bus haal zie ik dat ik, stomkop die ik ben, vergeten ben om de leenkennel waarin ik de terriër vervoerd heb terug te geven. Ik stuur een appje naar het andere asiel waarin ik vraag wanneer ik dat ding kan terugbrengen. Dan ga ik naar huis.

Eenmaal thuis zit ik rustig tv te kijken als er een appje binnenkomt van dat andere asiel. Één van de medewerkers woont in een stadje bij mij in de buurt. Ik kan de kennel daar afgeven en zij brengt dat ding bij gelegenheid weer waar hij wezen moet. Dat scheelt flink in tijd en kilometers, dus ik spring in de bus om het ding af te leveren. Ook weer voor mekaar.